

گفت و گوی صبا با عوامل نمایش «کسی برای یک گوریل غمگین کاری نمی‌کند»

تنهایی بی‌انتهای انسان مدرن

مریم عظیمی - نمایش «کسی برای یک گوریل غمگین کاری نمی‌کند» تا ۲۵ شهریور در تالار سایه تئاتر شهر با مخاطبانش دیدار می‌کند. نویسنده و کارگردان این نمایش مجید شکری است که در کنار مرتضی دلداده، سارا کاظمی و مریم معصومی نژاد تیم بازیگران این نمایش را تشکیل می‌دهند. این نمایش با دکوری مینیمالیستی و فضاهایی که اکثراً بازیگران با حرکات بدنی طراحی شده می‌سازند یادآور تئاتر بی چیز است و با یک نگاه فلسفی و طنز به مسائل و دغدغه‌های انسان مدرن می‌پردازد. در ادامه خبر نگار صبا گفتگویی با عوامل این نمایش داشته که در ادامه می‌خوانید.

مریم عظیمی
گفت و گو

اجرا و متن با مخاطب ارتباطی را برقرار کنیم که بدون هیچ حس و زوائد دیگری به درون اجرا کشیده شود و بیوند بین ما و مخاطب برقرار شود؟ معتقدم که تئاتر یک هنر متفکر است اما در کنار این همیشه و در همه اجراها برایم مهم بوده که آن بیوند عاطفی و حسی با مخاطب برقرار شود. اگر قرار است مخاطب با کاراکتر من همذات پنداری کند، تلنگری بخورد و حتی حس تنفیری ایجاد شود، همه اینها باید در اجرا شکل بگیرد. من فکر می‌کنم تئاتر حتی در پر سئو نازترین حالت خودش باز یک مونولوگ است و زمانی این مونولوگ به دیالوگ تبدیل می‌شود که از کار به مخاطب منتقل شود. یعنی زمانی که مخاطب خودش را درگیر مفهوم کار بباید و با آن ارتباط برقرار کند، در خوشبینانه‌ترین حالت باید مفهوم نمایش به بعد از اجرا در خلوت فکری او انتقال پیدا کند. وقتی شما به این نتیجه می‌رسید یعنی به نقطه زنی درستی دست پیدا کرده‌اید، جایی که مخاطب بدون اینکه آگاه باشد در خلوت خودش به دیالوگ‌های شما و حس آن صحنه فکر می‌کند. راه پیدا کردن به خلوت فکری تماشاگر یعنی اینکه شما در نمایش اتفاق بزرگی را شکل داده‌اید. نمی‌دانم که چقدر موفق بوده‌ام، اما هدفم در اجرا این بود.

با توجه به اینکه شروع اجراهای این نمایش در سالن سایه تئاتر شهر بوده، از تجربه اجرای نمایش در تئاتر شهر بگوئید؟ برای نسل ما تئاتر شهر یک نوستالژی ویژه‌ای دارد. بزرگان زیادی را دیده‌ایم که روی این صحنه اجرا کرده‌اند و با اجراهای آنها عاشق تئاتر شده‌ایم. تئاتر شهر

مجید شکری:

تئاتر یک هنر متفکر است

ایده اولیه این نمایشنامه چگونه شکل گرفت؟

از نظر تم و مضمون روابط انسانی بخصوص در دنیای مدرن و تکنولوژی زده ما همیشه جزو دغدغه‌های من بوده است. سالها قبل یک نمایش دو نفره نوشته بودم که آن هم باز در مورد تنهایی دو انسان بود و موضوع تنهایی بشر امروز در جمع برایم شایان توجه بوده و هست. من تمایل داشتم تا یک کار جمع و جور انجام بدهم چه در تعداد بازیگران و چه در زمینه دکور تا خودم را محک بزنم. چون فکر می‌کنم که امروزه مسائلی که تبدیل به زرق و برق تئاتر شده‌اند کارها را به بیراهه می‌برند. دکور، لباس و همه اینها برای این هستند که در انتقال مفهوم به مخاطب با اجرا همراه شوند و اصالت بر اینها استوار نیست بلکه بر مفهوم و حسی است که به مخاطب باید منتقل شود. گفتیم آیا می‌توانیم صرفاً با توانایی

